

[Niels Helveg Petersen.]

tægters udformning og ved tilrettelæggelsen af den erhvervsmæssige virksomhed. Dette synspunkt lægger jeg stor vægt på, og bestemmelser, som tilsigter at opnå dette formål, må vi tilslutte os.

Dette er for så vidt også en bemærkning til hr. Per Federspiel, som gjorde ophævelser over bemærkningen om, at beskatningen af visse virksomheder, der overgår fra beskatning af opgjort til beskatning af fiktiv indkomst, kunne blive for lav. Vi skal sørge for ikke at have forskelsbehandling ved forskellige beskatningsformer for at undgå, at virksomhederne ser det som et af deres hovedformål at bruge de regler, som er mest fordelagtige; det fører til forvridninger, og hovedformålet med disse bestemmelser: at undgå sådanne forvridninger, kan jeg tilslutte mig.

Jeg må i øvrigt gøre den bemærkning, at forslaget teknisk er vanskeligt, og derfor finder jeg, at en udvalgsbehandling vil være ønskelig.

Niels Westerby: Det her foreliggende lovforslag er jo af en spagfærdig natur, og det kan vel ej hidse nogen til nogen form for dårskaber eller armsvingsbevægelser. Det er meget teknisk præget, og det var ikke at forvente, at man her i tinget kunne finde lovteknisk viden, som kunne overgå administrationens på dette felt. Der er altså ikke meget politik eller linje i det; det er nærmest kun en konsekvens af den udvikling, der har fundet sted i lovgivningen på andre områder.

Ved en gennemgang af lovforslaget er vi da også kommet frem til, at vi rent teknisk ikke kan forbedre på det, og vi kan give det vor tilslutning.

Jeg har dog alligevel to punkter, som jeg vil gøre et par bemærkninger til.

For det første er der spørgsmålet om pensionskasserne, hvor det jo er sådan, at pensionskasser, der er undergivet tilsyn af det offentlige, efter lovforslaget vil blive fritaget for skat, men de, der ikke er undergivet noget tilsyn af det offentlige, kun kan blive fritaget efter dispensation. Det rejser for så vidt et par spørgsmål; det ene er, at en pensionskasse jo for deltagerne er en særdeles alvorlig ting; de kigger frem imod tryghed i alderdommen, enten for

sig selv eller for deres familie, og det er vel nok betimeligt at rejse den tanke, om det ikke bør være sådan, at disse pensionskasser — som virkelig betyder noget centralt for de mennesker, der er med i dem — altid er undergivet et offentligt tilsyn, så man ikke risikerer, at en skødesløs eller uansvarlig administration fører til ulykker for medlemmerne. Hvis man anlagde denne betragtning, ville det vel også være rigtigt at sige, at skattefritagelse uden videre indtræder for alle pensionskasser, og dermed slipper vi uden om, at finansministeren i det enkelte tilfælde skal tage stilling til, om han vil give en dispensation. Jeg tror, at dette ville være en forenkling og ville være rigtigt også ud fra et tryghedssynspunkt for deltagerne i kasserne. Jeg er heller ikke helt tilfreds med, at vi altid skal operere med dispensationsadgang; jeg nærer da ikke nogen tvivl om, at finansministeren gør sig umage, når det drejer sig om at give eller ikke give den slags dispensationer; men i al almindelighed synes jeg, det er et mønstergyldigt princip, at man ved udformningen af lovgivningen så vidt muligt skal undgå dispensationsbestemmelser.

For det andet er jeg lidt betænkelig ved, at en virksomhed, når den overgår til, skal vi sige et almennyttigt formål, et veldædigt formål eller et socialt betonet formål — det er altså overgang fra én virksomhed til en anden — og der derved kommer, om jeg så må sige, økonomiske reserver frem i lyset, får disse reserver beskattet. Det er jeg ikke særlig godt tilfreds med. Jeg mener, at man ud fra en almindelig samfundsmæssig betragtning må være interesseret i at indrette lovgivningen på en sådan måde, at der for den enkelte er den størst mulige tilskyndelse til at give midler til sådanne almene formål; i alt fald må man vel sige, at skattelovgivningen må ikke være indrettet på en sådan måde, at den ligefrem direkte lægger en dæmper på folks lyst til at lade penge gå til disse formål. Derfor tror jeg nok, det vil være rigtigt at indføre en regel om, at hvis en virksomhed overgår til klart definerede almene formål, indtræder der ikke skattepligt med hensyn til de midler, der kommer frem i lyset ved overgang fra én virksomhed til en anden, eller også måtte man i alt fald — det synes jeg må være et minimum;